

Arrest

nr. 182 277 van 15 februari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 15 april 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 17 maart 2016 tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26^{quater}).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 oktober 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 november 2016.

Gelet op het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nummer 178 891 van 2 december 2016, waarbij de debatten worden heropend op 14 december 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. VERHAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat L. DENYS, die *loco* advocaat K. MELIS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat S. BOUMAHDI, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 maart 2016 wordt de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten genomen (bijlage 26^{quater}). Dit is de bestreden beslissing, die als volgt wordt gemotiveerd:

“België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Frankrijk toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het

grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening (EG) 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

De betrokkene vroeg op 04.01.2016, samen met haar minderjarige dochter, asiel in België. Wat haar identiteits-of reisdocumenten betreft, legde de betrokkene haar paspoort, rijbewijs en stemkaart voor. Raadpleging van de visa-databank toont aan dat de betrokkene op 26.11.2015 een Schengen-visum aanvraag bij de Franse consulaire diensten in Abuja (Nigeria). Het visum werd afgeleverd op 04.12.2015 en was geldig voor 90 dagen.

Op 04.02.2016 werd op basis van dit visum een overnameverzoek gericht aan de Franse instanties die op 08.02.2016 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor overname van de betrokkene.

De betrokkene, van Nigeriaanse nationaliteit, werd gehoord op 12.01.2016 en verklaarde dat zij Nigeria op 26.12.2015 verliet om met het vliegtuig naar Frankrijk te reizen. Ze verklaarde daar ongeveer een week in een appartement in Parijs te zijn verbleven om op 03.01.2016 met de trein naar België te reizen en er diezelfde dag nog asiel te vragen, samen met haar minderjarige dochter.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) zij besloot asiel te vragen in België en of zij met betrekking tot omstandigheden van opvang of behandeling redenen heeft, die volgens haar verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene antwoordde dat ze vooral naar België is gekomen omdat ze meent dat ze zich er goed zal kunnen uitdrukken. Ze gaf aan dat veel Belgen Engels spreken en begrijpen, wat ook voor haar kind goed zo zijn. De betrokkene gaf tijdens haar verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Frankrijk. Ze gaf aan dat ze in Frankrijk 3 maanden moet wachten eer ze terecht kan in een asielcentrum en ze niet over de financiële middelen beschikt om zolang een appartement te huren. Ze gaf daarnaast aan dat er ook een taalbarrière bestaat voor haar en haar dochter. Ze gaf aan dat ze tijdens haar verblijf in Frankrijk niet kon communiceren, wat ze nefast acht voor haar en haar dochter.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. De betrokkene verzocht België middels een tussenkoms van haar advocaat d.d. 29.02.2016 verantwoordelijk te verklaren voor haar asielaanvraag en aldus af te zien van een overdracht aan Frankrijk. De betrokkene beroept zich hierbij op de soevereiniteitsclausule en haalt daarvoor drie argumenten aan. Vooreerst stelt ze dat de voorwaarden voor de opvang en behandeling in Frankrijk ontoereikend zouden zijn en dit impliceert dat ze verplicht zal worden op straat te leven, hetgeen een onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM zou inhouden. Daarnaast stelt ze dat ook de toegang tot de asielprocedure en de rechten die aan asielzoekers worden toegekend ontoereikend zijn. Tot slot bracht de betrokkene een medisch attest aan waaruit blijkt dat ze psychotherapeutische opvolging nodig heeft en ze stelt dat het voor asielzoekers erg moeilijk zou zijn om toegang tot de nodige zorg te verkrijgen.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordening 343/2003 en heden Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek tot internationale bescherming, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013. Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgt

daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zijn niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat zij door een overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wensen dan ook te benadrukken dat de betrokkene tijdens het verhoor de mogelijkheid kreeg gewag te maken van concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden tijdens zijn verblijf in Frankrijk die door hem als een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest werden ervaren of die zouden wijzen op een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene maakte tijdens haar verhoor geen gewag van dergelijke concrete ervaringen, persoonlijk ondergane situaties of omstandigheden. Ze stelde enkel dat ze communicatieproblemen ondervond ten gevolge de taalbarrière, maar we zijn van oordeel dat dit geenszins een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest inhoudt. De betrokkene gaf middels de tussenkomsst van haar advocaat wel aan te vrezen voor een onmenselijke behandeling als gevolg van de ontoereikende opvang, behandeling, asielpcedure en rechten voor asielzoekers.

Betreffende het door de betrokkene aangehaalde argument inzake de ontoereikendheid van de opvang en behandeling in Frankrijk, zijn we van oordeel dat zeker niet kan worden ontkend dat de grote instroom van vluchtelingen de lidstaten, waaronder ook Frankrijk, wat dat betreft voor grote uitdagingen plaatst, maar dat dit er niet toe mag leiden dat vluchtelingen de facto de lidstaat kunnen uitkiezen waar zij hun asielaanvraag willen behandeld zien. De Franse instanties stemden op 08.02.2016 met toepassing van artikel 12(2) van Verordening 604/2013 in met de behandeling van de door de betrokkene in België ingediende asielaanvraag. Dit betekent dat de betrokkene na overdracht aan Frankrijk bij de bevoegde instanties een asielaanvraag kan indienen. De Franse instanties zullen de betrokkene niet verwijderen naar haar land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van haar asielaanvraag. De betrokkene zal in haar hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming gemachtigd zijn te verblijven in Frankrijk en de door de wet voorziene bijstand en opvang krijgen.

In een recente update van het rapport over Frankrijk van het onder meer mede door de "European Council on Refugees and Exiles" (ECRE) gecoördineerde project "Asylum Information Database" (Claire Salignat, "Asylum Information Database - National Country Report France", up-to-date tot 27.11.2015, hierna AIDA-rapport genoemd, een kopie van dit rapport wordt toegevoegd aan het administratief dossier) wordt gesteld dat personen, die in het kader van de "Dublin-verordening" aan Frankrijk worden overgedragen, toegang hebben tot de asielpcedure onder dezelfde voorwaarden als personen, die eerst in Frankrijk asiel vroegen (pagina 37). We beamen dat in het AIDA-rapport kanttekeningen worden geplaatst bij de capaciteit van de Franse opvangstructuren. Hieromtrent wensen we op te merken dat dit rapport tevens meldt dat de Franse overheid in alle departementen werk maakte van bijkomende opvangplaatsen (pagina 74). Verder wijzen we op de recente wijzigingen in de Franse wetgeving ter zake in het kader van de volledige omzetting van de nieuwe opvangrichtlijn en die in werking treedt vanaf januari 2016. De nieuwe wetgeving voorziet onder meer dat alle asielzoekers materiële opvang zullen kunnen genieten en de toewijzing van opvangplaatsen nationaal zal worden gecoördineerd.

Verder zijn we van oordeel dat het wijzen op het feit dat in Frankrijk, net zoals in andere lidstaten, soms problemen voorkomen wat betreft de behandeling van asielaanvragen en de opvang en begeleiding van asielzoekers niet aantoon dat personen, die aan Frankrijk worden overgedragen onder de bepalingen van Verordening 604/2013, per definitie een reëel risico lopen te worden onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende de opvang en behandeling van asielzoekers in Frankrijk is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen.

Wat de verwijzing naar jurisprudentie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betreft, zijn we van oordeel dat niet is aangetoond dat dit arrest betrekking zou hebben op meer dan het specifieke geval dat aan de basis van het arrest ligt.

Frankrijk ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Frankrijk het beginsel van non-refoulement alsmede de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. Frankrijk onderwerpt asielaanvragen, net als België en de andere lidstaten, aan een individueel onderzoek en kent de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Franse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU, niet zouden respecteren. Verder kent Frankrijk onafhankelijke beroepsinstanties voor afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

Wat haar gezondheidstoestand betreft, verklaarde de betrokkene tijdens haar initieel verhoor dat deze goed is, maar dat de kans bestaat dat ze aan diabetes lijdt. Ze gaf aan de dag na haar verhoor hiervoor testen zouden plaatsvinden. We merken op dat de betrokkene dienaangaande vooralsnog geen attesten aanbracht. Middels de tussenkomst van haar advocaat bracht de betrokkene een medisch getuigschrift aan waaruit blijkt dat de betrokkene twee maal per maand psychotherapeutische opvolging kreeg voorgeschreven. Tot slot merken we op dat in het kader van haar verzoek tot internationale bescherming de betrokkene geen andere attesten of andere elementen aanbracht die aanleiding geven te stellen dat redenen betreffende haar gezondheid of die van haar kind een overdracht aan Frankrijk zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zouden zijn met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. De betrokkene en haar kind zullen in Frankrijk in hun hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming de nodige zorgen verkrijgen. Asielzoekers hebben in Frankrijk toegang tot het nationale stelsel van ziekteverzekering.

De Franse autoriteiten zullen tenminste zeven werkdagen vooraf in kennis worden gesteld van de overdracht van de betrokkene.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat ze door overdracht aan Frankrijk een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden, strijdig met artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de verzoek tot internationale bescherming, die aan de Franse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied van vreemdelingen en artikel 12(2) van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Franse autoriteiten."

2. Over de ontvankelijkheid

Met een schrijven van 3 november 2016 deelt de verwerende partij aan de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mee dat de termijn voor overdracht aan Frankrijk, in toepassing van artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening, op 30 juni 2016 werd verlengd tot 18 maanden omdat verzoekster zou zijn ondergedoken,.

Op de terechtzitting van 9 november 2016 verklaart de advocaat van de verzoekende partij dat hij van deze navolgende beslissingen pas daags voor de terechtzitting kennis heeft genomen. Hij betwist dat verzoekster is ondergedoken en verzoekt derhalve om de zaak uit te stellen om hem de kans te geven het onderduiken van verzoekster te weerleggen. De zaak werd daarop, mits tussenarrest van de Raad, uitgesteld naar de terechtzitting van 14 december 2016.

Artikel 29 van de Dublin-III-Verordening, bepaalt:

“De verzoeker of andere persoon als bedoeld in artikel 18, lid 1, onder c) of d), wordt overeenkomstig het nationale recht van de verzoekende lidstaat, na overleg tussen de betrokken lidstaten, overgedragen van de verzoekende lidstaat aan de verantwoordelijke lidstaat zodra dat praktisch mogelijk is, en uiterlijk binnen een termijn van zes maanden vanaf de aanvaarding van het verzoek van een andere lidstaat om de betrokkene over of terug te nemen of vanaf de definitieve beslissing op het beroep of het bezwaar wanneer dit overeenkomstig artikel 27, lid 3, opschortende werking heeft.”

Artikel 29, 2, van de Dublin-III-Verordening bepaalt verder:

“Indien de overdracht niet plaatsvindt binnen de gestelde termijn van zes maanden, komt de verplichting voor de verantwoordelijke lidstaat om de betrokkene over te nemen of terug te nemen, te vervallen, en gaat de verantwoordelijkheid over op de verzoekende lidstaat. Indien de overdracht wegens gevangenzetting van de betrokkene niet kon worden uitgevoerd, kan deze termijn tot maximaal één jaar worden verlengd of tot maximaal 18 maanden indien de betrokkene onderduikt.”

De aanvaarding van de overdracht door Frankrijk vond plaats op 8 februari 2016, zodat de termijn van zes maanden voor overdracht liep tot 8 augustus 2016. Verzoekster verklaart dat zij op 28 juni 2016 gedwongen werd het opvangcentrum van het Rode Kruis te Jette te verlaten. Op 30 juni 2016 werd de beslissing genomen waarbij de termijn werd verlengd tot 18 maanden, op grond van het vermeende onderduiken van verzoekster.

De beoordeling of iemand ondergedoken is, zoals bedoeld in artikel 29, 2, van de Dublin-III-Verordening, werd nog niet door het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) geïnterpreteerd, doch werd in verscheidene arresten een interpretatie gegeven van het *“risico op onderduiken”*. Ook al kunnen het risico op onderduiken en het ondergedoken zijn, niet gelijk worden gesteld, is het nuttig na te gaan welke interpretatie het Hof van Justitie aan het risico op onderduiken heeft gegeven.

Artikel 3 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn) luidt als volgt:

[...]

7) risico op onderduiken: het in een bepaald geval bestaan van redenen, gebaseerd op objectieve, in wetgeving vastgelegde criteria, om aan te nemen dat een onderdaan van een derde land jegens wie een terugkeerprocedure loopt, zich zal onttrekken aan het toezicht.”

Deze bepaling werd omgezet in artikel 1, 11°, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet):

“risico op onderduiken” : het feit dat een onderdaan van een derde land die het voorwerp uitmaakt van een procedure tot verwijdering, een actueel en reëel risico vormt om zich te onttrekken aan de autoriteiten. Daartoe baseert de minister of zijn gemachtigde zich op objectieve en ernstige elementen;”

In het arrest *Sagor* van het Hof van Justitie (HvJ 6 december 2012, *Sagor*, C-430/11, §41) werd reeds gesteld dat elke beoordeling aangaande het gevaar dat een betrokkene onderduikt om zich aan de terugkeerprocedure te onttrekken, moet gebaseerd zijn op een individueel onderzoek van de situatie van de betrokkene. Dit standpunt werd onderschreven in de arresten *Mahdi* en *Z. Zh. en O.* van het Hof van Justitie (respectievelijk HvJ 5 juni 2014, *Mahdi*, C-146/14 PPU, §70 en HvJ 11 juni 2015, C-554/13, *Z. Zh. en O. /Staatssecretaris voor veiligheid en justitie*, §56).

De Raad onderzoekt bijgevolg de individuele situatie van de betrokkene en stelt vast dat verzoekster, na de betekening van de thans bestreden beslissing op 17 maart 2016, het opvangcentrum te Jette heeft verlaten op 28 juni 2016. Met een op 8 juli 2016 per post aangetekend schrijven bracht verzoekster de verwerende partij op de hoogte van haar nieuwe gekozen woonplaats, op het kantooradres van haar advocaat. Hoewel de verwerende partij kan worden bijgetreden dat een woonplaatskeuze bij de advocaat het onderduiken van verzoekster geenszins uitsluit en aldus op zich niet verhindert dat de termijn voor overdracht wordt verlengd in overeenstemming van artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening, kan anderzijds niet worden ontkend dat verzoekster aan de verwerende partij nog een teken van leven heeft gegeven, en dit nog ruim voor het verstrijken van de oorspronkelijke termijn van

zes maanden voor overdracht. Uit de gegevens van de zaak blijkt niet dat de verwerende partij enige poging heeft ondernomen om verzoeksters individuele situatie na te gaan of op enig ogenblik contact heeft opgenomen met verzoeksters raadsman of haar sociaal assistente waarmee ze aangeeft steeds in contact te zijn gebleven. De verwerende partij heeft daarentegen quasi onmiddellijk nadat verzoekster het gesloten centrum verliet en zonder verdere overwegingen de termijn verlengd tot 18 maanden, zonder dat daarbij blijkt op grond van welke individuele elementen werd besloten dat verzoekster was ondergedoken. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet op welke concrete elementen de vaststelling van onderduiken van verzoekster steunt, of dat enige informatie omtrent verzoekster werd ingewonnen nadat zij het Rode Kruis-centrum diende te verlaten, niettegenstaande dat op dat ogenblik de termijn voor overdracht nog meer dan een maand bedroeg en niets de verwerende partij verhinderde te wachten dat verzoekster zich zou manifesteren of informatie in te winnen bij haar sociaal assistente of advocaat. Verzoekster maakte zich immers enige dagen later, met de wijziging van de gekozen woonplaats op 8 juli 2016, nog ruim voor het verstrijken van de termijn voor overdracht, kenbaar aan de verwerende partij en legt een email voor van haar sociaal assistente, waaruit blijkt dat zij steeds met haar in contact is gebleven. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij zich bij het verlengen van de termijn voor overdracht wegens onderduiken heeft gesteund op enig individueel onderzoek. Dit wordt bovendien bevestigd door de door verwerende partij zelf aan de Raad verstrekte gegevens, waaruit blijkt dat pas op 14 juli 2016, twee weken nadat de termijn voor overdracht reeds was verlengd, een voorstel tot ambtshalve schrapping in het wachtregister werd aangebracht.

De Raad stelt derhalve vast dat de verlenging van de termijn tot 18 maanden *d.d.* 30 juni 2016 niet rechtsgeldig is en dat bijgevolg de termijn voor overdracht van zes maanden is verstreken sedert 8 augustus 2016. Ingevolge het verstrijken van de termijn van zes maanden is België overeenkomstig artikel 29.2 van de Dublin-III-Verordening de voor de asielaanvraag bevoegde lidstaat geworden en is de bestreden beslissing niet langer uitvoerbaar.

Het beroep is doelloos geworden.

3. Korte debatten

Het beroep tot nietigverklaring is onontvankelijk. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien februari tweeduizend zeventien door:

dhr. C. VERHAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. VERHAERT